

padě obdržela žalobkyně, vdávajíc se, krávu od matky u plnění povinnosti dotační. Poněvadž žalobkyně, jak nesporno, již otce na živu neměla, měla její matka vůči ní povinnosti dotační a odevzdala-li jí z tohoto důvodu krávu, nebo poukázala-li žalobkyni, aby krávu, pro ni koupenou, od sestry si vzala, nebylo k takové smlouvě potřebí notářského spisu. Notářského spisu však nebylo by potřebí, ani kdyby zde bylo darování, poněvadž se stalo současně odevzdání krávy sestrou žalobkyně u vyplnění příkazu jí jich matkou daného, bylo zde tedy darování spojené s odevzdáním, které rovněž formy notářského spisu nevyžaduje (zákon ze dne 25. července 1871, čís. 75 ř. zák.).

Čís. 1906.

Zásada § 53, odstavec třetí, vyrovnacího řádu netýká se pohledávky útratové, jež vzešla samostatným vedením rozepře o pohledávku, podrobenou vyrovnávacímu řízení.

(Rozh. ze dne 10. října 1922, Rv I 1103/22.)

Žalovanému Josefu F-ovi příslušela proti žalobci Karlu L-ovi pohledávka tržební ceny 1059 K 50 h za prodané zboží; žalovaný přihlásil tuto pohledávku 11. dubna 1921 v řízení vyrovnávacím a toto bylo 27. června 1921 skončeno. Rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. února 1922, Rv I 964/21 č. sb. 1521, byla pravost pohledávky této, vzešlé nynějšímu žalovanému Josefu F-ovi proti nynějšímu žalobci již před zahájením vyrovnávacího řízení zjištěna a zároveň byly Josefu F-ovi tímto rozsudkem přisouzeny proti nynějšímu žalobci Karlu L-ovi náklady rozepře, jež zahájena byla 9. března 1921, tedy po zahájení vyrovnávacího řízení, a právoplatně skončena byla po skončení vyrovnávacího řízení. Pro náklady tyto, činící 1010 Kč 15 h, vedl Josef F. exekuci, jejíhož zrušení domáhal se Karel L. žalobou dle § 35 ex. ř., tvrdě, že vymáhaný závazek není po právu. Žaloba byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Vyrovnávacím řízením nebyl nárok Josefa F-a vůči nynějšímu žalobci na zaplacení procesních útrat 1010 K 15 h dotčen, neboť je to sice vedlejší závazek kapitálové pohledávky 1059 K 50 h, ale vzešel teprve rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. února 1922, tedy po zahájení a skončení vyrovnávacího řízení, pročež není vedlejším závazkem ve smyslu prvního odstavce § 24 vyrovnacího řádu, dle něhož vedlejší závazky, vzešlé až do zahájení vyrovnávacího řízení, jsou v téměř pořadí s pohledávkou hlavní. Ze čtvrtého odstavce § 10 vyr. ř. plyne, že pohledávky, jež vzešly teprve za řízení vyrovnávacího, jsou tímto řízením nedotčeny; to musí platiti tím spíše o pohledávce, která vzešla až po skončení vyrovnávacího řízení, a jest nerozhodno, zdali to jest pohledávka, zakládající se na právním důvodu hmotného práva, či zda je to pohledávka útratová, zakládající se na ustanovení §§ 41 a 50 c. ř. s. Vyrovnávací řád ani jiný zákon neobsahuje totiž ustanovení, že by taková útratová pohledávka

úplně nebo částečně pominula, když hlavní pohledávka, jejímž soudním vymáháním ona útratová pohledávka vzešla, byla předmětem vyrovnání v řízení vyrovnávacím. Ustanovení prvního odstavce § 53 vyr. ř., dle něhož dlužník sprostěn je závazku, věřitelům dodatečně nahraditi úbytek, jež vyrovnáním utrpěli, nevztahuje se na ni, poněvadž nebyla předmětem řízení vyrovnávacího. Dle pátého odstavce § 53 vyr. ř. ovšem pohledávky, uvedené v prvním odstavci § 27 vyr. ř., nemohou po vyrovnání již býti uplatňovány, ale tento první odstavec § 27 týká se jen úroků, od zahájení řízení vyrovnávacího z osobních pohledávek, jakož i útrat, jež vzešly jednotlivým věřitelům z jejich účasti na řízení vyrovnávacím, tedy nikoliv útrat, jež vzešly vedením sporu; období pátého odstavce § 53 vyr. ř. dle § 7 obč. zák. nelze zde užiti, poněvadž nejde o případ podobný, nýbrž podstatně různý. Důvodem tohoto pátého odstavce § 53 totiž jest úvaha zákonodárcova, že vyloučením vedlejších závazků, naznačených v prvním odstavci § 27 vyr. ř., z uplatňování po uzavření vyrovnání nenastává věčný, nýbrž vlastně jen účetnický přesun nároku věřitelova, poněvadž procentní kvota věřitelů při vyrovnání by se zmenšila o tolik, mnoho-li by bylo třeba, by i tyto vedlejší závazky byly kryty, a zákonodárce nechtěl připustiti, aby věřitel mohl po ukončeném vyrovnacím řízení ještě na dlužníkově, jemuž se dostalo výhody vyrovnání v příčině všech jeho dluhů, jež byly předmětem vyrovnávacího řízení, vymáhati nepatrné pohledávky, tvořící jen mizivou část celku, to tím méně, ježto i podle zásad poctivého obchodování dlužno máti za to, že věřitel jest odbyt kvotou jemu přislíbenou. Totéž platí dle pátého odstavce § 156 konk. řádu v příčině řízení konkursního. Na pohledávky útratové, vzešlé samostatným vedením sporu před soudem procesním, nelze rozšiřovati tuto zásadu, týkající se pouze úroků, běžících z pohledávky od zahájení řízení vyrovnávacího, a útrat, vzešlých věřiteli z jeho účasti na řízení tomto. Právní posouzení věci, jež obsaženo jest v rozsudku prvního soudu a k němuž odvolací soud přistoupil, je tedy správné a žalobcovo odvolání do zamítavého rozsudku prvního soudu bylo soudem odvolacím právem zamítnuto. Souhlasně s tím bylo také již v rozhodovacích důvodech rozsudku nejvyššího soudu nahoře uvedeného ze dne 28. února 1922, Rv I 964/21, čís. sb. 1521, připomenuto, že tehdejší žalovaný, nynější žalobce Karel L., mohl by se brániti proti odpůrcově exekuci žalobou opoziční, pokud vyrovnáním soudně potvrzeným změněn, pokud se týče omezen byl původní nárok jeho odpůrce Josefa F-a; to neplatí o útratové pohledávce 1010 K 15 h, o niž jde v tomto sporu, neboť tato zůstala, jak již nahoře bylo připomenuto, vyrovnávacím řízením nedotčena.

Čís. 1907.

Není třeba, by s návrhem dle § 352 ex. ř. byly současně předloženy dražební podmínky. Potřebné doplnění zařídí soud své po případě i druhé stolice. Návrh na dražbu společné nemovitosti za účelem rozdělení dlužno považovati za návrh exekuční, pro další řízení platí však předpisy o řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 10. října 1922, R II 362/22.)